

שריפה בבוש

עוד לפני שירד מרידור מן הבמה נפגשו שוב דרכנו. בשיא הצלחתו קנה מרידור שלוש חוות ענק בצפון אוסטרליה. כל חווה משתרעת על כמה מאות אלפי הקטאר (מיליוני דונם במונחינו). קנה על בסיס הרעיון שאם אנו כל כך חכמים בחקלאות נדע איך להוציא לחם או יותר נכון ערך מן החוות הללו. וכך התארגנה משלחת, בראשה חיים צבן לצאת לצפון אוסטרליה ולמצוא מה אפשר לעשות עם כמה מאות אלפי הקטאר אדמה. וכמו בסיפור על הכנר הראשי שזכה בתפקיד מלא התהילה בערב שבו המנצח חלה כך שחיים הזמין אותי ברגע האחרון להצטרף למשלחת ואני קפצתי מיד על המציאה. וכל יצאנו אני יונתן דג וחיים צבן כשבאמתחתנו מקדח קרקע לכבוש את צפון אוסטרליה STATE אחת משש (או שמא שבע) מדינות המרכיבות את ה-commonwealth שהיא אוסטרליה. מדינה בגודל של ערב הסעודית אשר יש בה פחות ממאה אלף איש, עיר אחת קטנה והמון קנגורו וואלביס (קנגורו קטן), כלבים פראיים (דינגו), תנינים אוכלי בקר וחמורי בר. זאת הייתה הנסיעה הראשונה שלי כמומחה לתכנון חקלאות ולכן אפשר אולי לומר ששינתה את חיי. שלושה ימים ארכה הנסיעה (הכול בטיסה). קצת מסיבות ביטחוניות (איסור על טיסה מעל שטח אויב) וקצת בגלל שזה רחוק. וכך הגענו לבסוף לדרווין העיר בצפון אוסטרליה. קצת פחות ממאה אלף תושבים, כל הבתים עומדים על עמודי ברזל מפחד הטרמיטים. את כל אלה לא ראינו כי באנו בלילה, בעצם לפנות בוקר. נכנסנו לאולם הנוסעים הבאים: כל הפקידים גבוהים שזופים שריריים ובמכנסיים קצרים. יצאנו והגענו למלון. בקבלה אין אף אחד בסוף מצאנו פתק דבוק על הדלת שאמר: החדרים הם אלה ואלה והמפתחות ליד הדלת. היה כבר בוקר. בהמשך הבוקר הייתה לנו פגישה עם ראש הממשלה של צפון אוסטרליה שבדיוק עכשיו על הדרך מטריטורי הנשלטת על ידי הקומון וואלס לסטאסט שהיא בגדר שותפת. שם שמחו לפגוש אותנו בגלל המוניטין שיצא לחקלאות הישראלית כחקלאות המייצרת מוצרים חדשים ומשווקת בארצות רחוקות ואשר בכל העולם רצו לחקותה. מבין מדינות העולם הם הקרובים ביותר לשווקים פוטנציאליים כמו סינגפור מלזיה ואינדונזיה ויצוא לשם היה החלום שקיוו להגשים עם עצמאותם. בצהריים יצאנו בג'יפ 4X4 לחוות מטרנקה כשש מאות קילומטר משם. הגענו למטרנקה מאוחר בערב אכלנו ושכבנו לישון. בבוקר קמתי מוקדם כהרגלי. יצאתי מן הביתן ועמדתי בקצה חצר החווה על גבול הבוש (יער עצים ושיחים), נעמדתי מול עץ אקליפטוס עליו היה ממוסמר השלטת ובו כתוב: מטרנקה נוסדה בשנת 1927, מספר התושבים 37, המרחק לפרת 3000 מייל, לאדלייד 3000 מייל, לסידיני 300 מייל, לבריסיבין 3000 מייל ובליבי הוספתי לסינגפור 3000 מייל. העתקתי את השלטת על גלוייה ובהזדמנות

ראשונה שלחתי הביתה. לימים מצאתי את הספר מטרנקה קינגס אין גרס קסלס - מלכים בהיכלי עשב, ולמדתי שמטרנקה בשביל האוסטרלים זה כמו דגניה בשבילנו, אבל אז בעוד אני גומר לתת את מימי עצרה לידי משאית ענק להובלת בקר. שני קרונות, בכל אחד שתי קומות, בכל קומה של קרון כשישים בני בקר (עגלים גמולים בעיקר). כמו שהוא עומד לידי ועושה אותו דבר הציע לי טרמפ לבריסביין בתנאי שבערב אעזור לו להוריד ובבוקר להעמיס את הבקר. (האמת היום אינני מאמין) אני כמובן דחיתי את ההצעה בגלל התחייבויות קודמות והוא עלה על המשאית ונסע.. בינתיים קמו כולם ויצאנו לעבודה. בהתחלה סקר קרקע לראות מה יש ומה ערכו ואיך אפשר להשתמש. נסענו בג'יפ 4X4 כמו בצבא וכל קילומטר או שניים עצרנו וקדחנו באדמה ושפכנו את תוכן המקדח על האדמה ליד הבור. וכך נתקבלה שורה שבה כל עומק של 5 סנטיים מיוצג על ידי ערימת חול קטנה. כל ערימה צבע, טקסטורה, גודל הגרעינים וכו'. כך קיבלנו מעין פרופיל של הקרקע בשטח שבו נעשה הקידוח. וכך נסענו ק"מ אחר ק"מ זה היה מעניין מייגע וארך זמן. בדרך תפשו את עינינו מגדלי הטרמיטים ששלטו בנוף. הבנו שגם הם קודחים ומעלים את החול למעלה ובונים ממנו מגדל וכך מגלים לפנינו חלק מן האינפורמציה שחיפשנו בעזרת המקדח. זה קצת זרז את העבודה.

ביום השני לקח אותנו מנהל החווה ברכבו (רכב 4X4 שמוט חזק מזדקר בחזיתו) כדי שנראה אותו בעבודתו. הוא נסע בתוך הבוש במהירות כאילו אין שם עצים ולא תילי טרמיטים וגם לא מהמורות. מה שעמד בדרך נתקל במוט ונכנע. בימינו אחז בהגה ובין אצבעותיו קופסת גפרורים. בשמאלו הדליק את הגפרורים וזרקם בוערים אל תוך הבוש. אחד מכל כמה הדליק את העשבים היבשים וכך רדפה אחריו השריפה שהוצתה על ידינו וממנה ברחו על מי שיודע לעוף מעלינו, כל מי שיודע לרוץ ולקפץ מלפנינו ו/או למי שזוחל מתחתינו. ביקשנו הסבר ואמר: אנחנו באזור חצי שחון. הגשם יורד בעונה אחת בשאר יבש. הגשם שיוורד בעונה הרטובה מספיק כדי לגדל עשב, הרבה עשב. את העשב הזה אוכל הבקר, בעונה היבשה העשב הולך ומאבד מערכו המזוני לבקר. חלקה של התאית גדל ואותה הבקר לא יכול לעכל. הבקר הולך ומרזה ובסוף העונה היבשה הוא בסכנת רעב. בסוף העונה היבשה כולם (החזואים והבקר) מחכים לגשם ורואים את הבקר כלה. מסתבר שאפשר לעשות משהו. בזמן הקריטי אנו שורפים את הבוש. כוח החיות הטמון בחלק מן העשבים גורם להם להנץ והבקר הרעב מחפש ומוצא את קצוות העלים הירוקים שרק הנצו וניצל. ביום השלישי נסעתי לאסוף אינפורמציה במה שהאוסטרלים קוראים "איסטרן סטאטס" בסידני מלבורן ובעיקר בריסביין. עליתי על מטוס 747 ושם מגובה של 30 אלף רגל ראיתי קו כתום מתמשך מאופק לאופק. זו הייתה השריפה שהצתנו יום קודם.